

JESSA HASTINGS

MAGNOLIA PARKS

Hoe vaak
kom je de
liefde van je
leven tegen?

XANDER

ROMAN

1

Magnolia

‘Deze is mooi.’ Hij geeft een rukje aan mijn jurk terwijl hij achter me komt staan. Zwarte Amiri Thrasher-jeans (natuurlijk met extra scheuren op de knieën), zwarte Vans en het zwart-witte raglan T-shirt van Givenchy.

Ik kijk naar mijn evenbeeld in de spiegel in zijn slaapkamer. Hou mijn hoofd schuin, knijp mijn ogen tot spleetjes en doe alsof ik het enige meisje ben dat hier in lange tijd is geweest. Ik zorg ervoor dat het kettinkje met zijn ring is weggestopt waar alleen ik, en hij waarschijnlijk later ook, het kan zien en strijk de peterpankraag van mijn satijnen jurk met ingeweven rode, blauwe en witte bloemen glad.

‘Miu Miu,’ zeg ik tegen hem als ik zijn blik in de spiegel vang.

Ik hou van zijn ogen.

Hij knikt rustig. ‘Heb het vorige week met een Miu Miu-model gedaan.’

Ik haat zijn ogen. Ik werp hem een snelle boze blik toe, slik om mezelf te kalmeren en zet een zorgeloze lach op. ‘Maakt me niets uit.’ Onze blikken vinden elkaar en ik haat nu niet alleen zijn ogen, maar alles aan hem – om hoe goed hij me kent, omdat hij alles wat ik zeg doorziet, omdat hij het doet met iedereen behalve mij. Hij haalt onverschillig zijn schouders op.

Hij is BJ Ballentine, mijn eerste... alles, eigenlijk. Liefde, keer, gebroken hart. Hij is de jongen met de gouden haren en de gouden ogen, ook al is zijn haar bruin en zijn zijn ogen groen, de mooiste jongen in heel Londen, zeggen ze – en daar ben ik het vast mee eens. Op zijn goede dagen. Maar waarom vertel ik je dat allemaal? Je weet al wie hij is.

‘Ik weet dat het je niets uitmaakt.’ Hij gaat afwezig met zijn tong over zijn tanden. Dat doet hij als hij geïrriteerd is en ik weet dat hij geïr-

riteerd is, maar het duurt maar heel even, want dan worden zijn ogen milder, zoals ze altijd doen voor mij.

‘Jij had op dat moment een vriendje, Parks.’ Hij zoekt naar mijn blik, maar ik zorg ervoor dat hij die niet vindt want ik geef hem graag het gevoel dat hij moet werken voor mijn aandacht.

‘Aha.’ Ik knipper met mijn ogen en herhaal: ‘Het maakt me niets uit.’

‘Ja,’ verzucht hij, alsof hij verveeld is. ‘Daar is de muur weer,’ zegt hij zachtjes. Dat is wat de jongens tegen elkaar zeggen als ze zien dat ik me gekwetst voel.

Hij werpt me nog een blik toe omdat hij weet dat ik lieg, en we beleven een Mexicaanse impasse met onze ogen.

Ik mis je, knipper ik in morsecode.

Ik hou nog van je, zeggen de omlaaghangende hoeken van zijn perfecte mond.

Een beetje topzwaar, alsof hij altijd door bijen is gestoken. Er was een tijd dat hij mijn hele hart op die lip balanceerde.

‘Wanneer eigenlijk?’ vraag ik als ik me op mijn hakken omdraai zodat ik hem aankijk, en ik pak zijn pols vast om de knopen aan de mouwen van zijn zwarte denim jack met sjaalpatches, ook van Amiri, dicht te maken. Ik voel zijn blik op me; hij kijkt naar me, wacht tot ik opkijk en als ik dat doe, voel ik de pijn die ik altijd voel als onze blikken elkaar vinden. Een vis die terug is in het water. Een pijnlijke verlichting.

‘Wat?’ vraagt Beej terwijl hij me fronsend aankijkt.

Ik trek aan de voorkant van zijn jack en probeer vast te stellen of het er dichtgeknoopt beter uit zou zien. Ik maak de knopen dicht. Hij beweegt zijn hoofd, probeert nog steeds mijn blik te vangen, en als hem dat niet lukt tilt hij met zijn duim en wijsvinger mijn kin op tot ik hem aankijk.

De fysieke afstand tussen ons stelt niets voor, maar toch groeit er een heel bos tussen ons in. Bomen van fouten, zo hoog dat we er niet overheen kunnen kijken, en rivieren van dingen die we niet gezegd hebben, zo breed dat we er niet omheen kunnen. We zijn absoluut niet waar we hadden verwacht te zijn, we zijn helemaal nergens, en heel even voel ik me verloren en alleen, maar ik ben verloren en alleen met hem.

‘Ik vroeg me alleen af wanneer, meer niet.’ Ik knipper veel met mijn ogen. Dat helpt om de herinneringen op afstand te houden. Ik maak de knopen los. ‘Omdat je bijna de hele afgelopen week bij mij was en ik echt niet weet wanneer je de tijd kunt hebben gehad om overspel te plegen met een heel, heel wit meisje wier oogballen ongetwijfeld te ver uit elkaar staan.’

Hij kijkt me grijnzend aan, geamuseerd. Hij is lang, 1,91 meter. Bijna 1 meter 90.

‘Wat?’ Ik haal onschuldig mijn schouders op. ‘Demonisch wit met bolle alienogen is absoluut Fabio Zambonardi’s schoonheidsideaal.’

Hij onderdrukt een glimlach. ‘Jij had een vriendje, Parks,’ zegt hij nog eens, en ik negeer hem omdat het daar nu niet om gaat.

Ik trek de panden van zijn jack weer naar elkaar toe en maak de knopen opnieuw dicht. ‘Maar ik was bijna de hele tijd bij je, dus ik begrijp gewoon niet, je weet wel, wanneer...’

‘Wil je dat ik mijn agenda met je deel?’

‘Je seksagenda?’ vraag ik scherp, maar ik vraag me af of ik toch niet ja moet zeggen, want het zou wel handig zijn om te weten op welke avonden van de week ik mijn haar kan wassen, en ook om zo ongeveer te weten waar hij uithangt, wat ik graag weet maar niet – onder geen beding – kan toegeven, dus ik werp hem alleen maar een blik toe.

Hij knijpt zijn ogen samen. ‘Ik heb geen seksagenda.’

Ik werp hem nog een blik toe. ‘Nou, je hebt in elk geval geen werk-agenda.’

‘Ik heb een baan.’ Hij rolt met zijn ogen.

‘Wat, je shirt uittrekken voor je Instagram-fanclub?’

Hij krabt achter in zijn nek en grijnst schaapachtig. ‘Ik probeer gewoon de rekeningen te betalen.’ Hij haalt nonchalant zijn schouders op. ‘Niet iedereen heeft achthonderd miljoen op de bank staan, Parks.’

‘Dat is waar, dat is waar,’ capituleer ik. ‘Zeg, dat kleine eiland dat je familie voor de kust van Grenada heeft...’

Hij likt grijnzend over zijn onderlip. ‘Echt iets voor jou om dat klein te noemen.’

‘Kleiner dan dat van mij,’ onderbreek ik hem en hij moet lachen.

Hij bekijkt me van top tot teen, met ogen die over mijn lichaam glijden zoals zijn handen dat ooit deden – hij ademt scherp in en ademt zijn liefde voor mij uit – hij kijkt langs me heen naar zichzelf in de spiegel. Hij haalt zijn handen door zijn haar. ‘Wat doen we nu met de knopen?’

Ik maak ze weer open en hij kijkt op me neer, met een grijns om zijn lippen.

‘Probeer me altijd weer uit te kleden...’

Ik rol met mijn ogen, maar mijn wangen gloeien. ‘Zou je wel willen?’

Ik vis de hemelsblauwe nubuck Le Chiquito Noeud-schoudertas van Jacquemus van de vierde plank in mijn tassenkast.

‘Ik wil wel,’ geeft hij toe en dan kijkt hij naar mijn lichaam. ‘Heb je ergens knopen die open moeten?’

Ik sla hem lachend van me af. ‘Rot op.’

‘Kom mee.’ Hij haakt zijn arm rond mijn nek en trekt me mee naar de deur. ‘We komen te laat.’

‘En, Parks,’ vraagt BJ met een klein lachje en samengeknepen ogen, ‘wat is je grootste irritatie van deze week?’

‘Deze week?’ Ik frons mijn voorhoofd. We zitten aan tafel met de Full Box Set, onze beste vrienden, maar ook dan kan het soms gebeuren dat de hele wereld zwart wordt en we alleen nog elkaar zien.

‘Nou ja...’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik weet wat je grootste aller tijden is.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘O, ja?’ Hij knikt en ik trommel met mijn vingers op de tafel terwijl ik wacht. ‘Vertel op.’

We zitten bij Annabel’s, en de volgende keer dat je daar komt moet je echt eens een fles Dom Pérignon Rosé uit 1995 bestellen.

Dat is echter niet wat BJ drinkt. Hij drinkt een negroni. Altijd een negroni, tenzij de avond vordert, dan is het een Don Julio 1942.

‘Jouw grootste irritatie aller tijden... als andere meisjes aandacht aan me besteden. Natuurlijk.’ Hij maakt een klein trekje met zijn mond, alsof hij wil zeggen: ‘Zo dan.’

Ik lach spottend en schud hevig met mijn hoofd. ‘Nee. Dat... komt niet eens in de buurt.’

Maar eigenlijk toch wel; hij heeft het helemaal, honderd procent goed.

Hij rolt met zijn ogen en negeert de leugen. ‘Van deze week dan, kom op.’

‘Meiden die verkondigen dat ze geen make-up dragen op Instagram die overduidelijk geen make-up dragen op Instagram.’

‘O,’ valt mijn beste vriendin, Paili Blythe, me bij. ‘Dat haat ik!’ Ze propt een pluk van haar platinablonde haar achter haar oor en haar kleine wipneus krult op van ergernis. ‘Wat willen ze dan van ons, een lintje?’

Ik maak een dankjewel-gebaar naar haar en ga verder.

‘Ik begrijp echt niet waarom er opzettelijk onverzorgd uitzien iets is om over op te scheppen.’

‘Misschien een beetje concealer?’ oppert Paili. ‘Een goede crème blush.’

‘O, wat zeg je, Charlotte? Draag je vandaag geen make-up?’ vraag ik aan niemand. ‘Ja, ik weet het – het is overduidelijk te zien als je je ogen opendoet.’

BJ gaat met zijn tong over zijn achterste kiezen en glimlacht. Lacht gnuivend, schudt zijn hoofd.

‘Niet iedereen stapt uit bed met de looks van een hert uit een tekenfilm, Parks.’

‘Ik...’ Mijn mond valt open. ‘Is dat... is dat bedoeld als compliment?’

‘Zeker weten.’ Hij knikt.

‘Kom op,’ zegt Henry Ballentine, mijn oudste vriend op de wereld. Wat uiterlijk betreft is hij met zijn bruine haar en een glimlach die je zwanger zou kunnen maken net zijn oudere broer, maar hij heeft blauwe ogen in plaats van de groene van BJ, en die gaan soms schuil achter een bril waarvan niemand weet of hij hem echt nodig heeft. Hij mengt zich in het gesprek. ‘We weten allemaal dat Bambi BJ’s eerste seksuele ervaring was.’

‘Eh, Bambi is een jongetje,’ meldt Christian Hemmes. Zijn Manchester-accent klinkt door in zijn stem, zoals altijd als hij geamuseerd is. We hebben ooit gedatet, Christian en ik. Soort van. We zouden het nu niet meer zo noemen, maar dat was het wel, denk ik. En het was rot. Rot voor mij, rot voor hem (vooral rot voor hem), rot voor Beej (heel erg rot voor Beej) – eigenlijk was het rot voor iedereen.

Maar hij is knap, Christian. Goudachtig haar, lichtbruine ogen, volle mond. Bijna engelachtig – in uiterlijk, niet in gedrag. Zijn gedrag is namelijk angstaanjagend. Ik probeer er niet aan te denken, wat hij en zijn broer doen... Ze denken dat ik het niet weet. Maar ik weet het. Ik weet alles over die jongens van me.

Henry en BJ kijken allebei verward en verstoord door Christians onthulling.

Ik werp hem een geamuseerde blik toe en richt me weer tot Beej. ‘Als ik een hert ben, wat ben jij dan?’

‘Een wolf,’ antwoordt hij zonder omhaal.

Ik rol met mijn ogen. ‘Zo’n eenzame?’

Hij schudt zijn hoofd en zijn ogen krijgen die milde blik die ze niet zouden moeten hebben aan een tafel vol mensen die we kennen in een ruimte vol mensen die we niet kennen. ‘Zo eentje die in het bos een hert vindt dat zelf niet bij het bovenste schap van haar medicijnkastje kan of niet zelf haar olie kan verversen of...’

‘Dat klinkt als een erg ontwikkeld hert,’ fluistert Henry zijn broer toe.

‘Tja, het is in elk geval een gecompliceerd hert,’ zegt BJ tegen hem en ik frons. Hij grijnst.

‘Zonder de wolf had het hert de jurk die ze aanheeft waarschijnlijk niet dicht gekregen.’ BJ knikt in mijn richting. ‘Had ze zichzelf al sinds 2004 niet kunnen voeden – dus de wolf blijft vanuit de goedheid van zijn hart in de buurt.’

‘Volgens mij eten wolven herten,’ merkt Henry op.

BJ rolt met zijn ogen, maar ik ben bang dat Henry gelijk heeft.

Perry Lorcan – naar achteren gekamd bruin haar, grote bruine ogen, een nog grotere glimlach, uitstekende jukbeenderen en ontzettend

knap, echt adembenemend – schudt aan de andere kant van de tafel zijn hoofd. ‘Henry is in de war. Bambi was mijn eerste seksuele ervaring. Die van BJ was Ariel.’ Hij wijst op zijn borst. ‘Die schelpen-bh. Hij is gek op borsten.’

Het is niet mijn bedoeling, maar ik kijk omlaag naar mijn borsten en als ik weer opkijk, kijkt BJ me aan. Hij geeft me een subtiele knipoog en grijnst.

Ik doe mijn best om niet ter plaatse door de grond te zakken.

‘Maar goed.’ Beej leunt naar me toe, veegt een verdwaalde wimperhaar van mijn gezicht die er niet is... gewoon om een reden te hebben om me aan te raken. ‘We weten allemaal wat het echt is...’ Ik probeer niet naar hem te lachen. ‘Maar wat is dan je grootste nepirritatie aller tijden?’

Ik probeer niet naar hem te lachen. ‘Die ken je ook.’

‘Ook?’ Hij grijnst breeduit en ik rol met mijn ogen. Hij doet alsof hij nadenkt. ‘Rozen en ranonkels in hetzelfde boeket?’

Ik knik één keer. ‘Echt walgelijk. Zo smakeloos.’

Hij lacht een diepe lach en ik hou ervan als hij lacht om de dingen die ik zeg, ik wil hem voor altijd aan het lachen maken, maar dat kan niet want hij heeft het voor altijd kapotgemaakt, en toch moet ik de drang weerstaan om hem te zoenen. Jonah Hemmes, Christians oudere broer, steekt vanaf de andere kant van de tafel zijn armen uit – altijd in het zwart. Zwart spijkerjack, zwart T-shirt, zwarte jeans, zwarte Converse-sneakers, maar vanbinnen glanst hij volop – ondanks het hachelijke karakter van zijn werk. Zijn haar zou blond kunnen zijn, maar volgens mij is het bruin, en zijn ogen zouden groen kunnen zijn, maar volgens mij zijn ze bruin of lichtbruin. Alles aan hem is scherp: scherpe kaaklijn, scherpe neus, scherpe tong. Maar niet tegen mij, want ik ben zijn lievelingetje.

Jo kijkt me met een schuin hoofd aan. ‘Heeft ze het weer over Monty Python?’

BJ schudt zijn hoofd naar zijn beste vriend en ik steek verontwaardigd mijn neus in de lucht.

‘Het is een smet op de Britse filmkunst, en ik wil er geen woord meer over horen.’

‘Ik weet wel waar wij vanavond naar gaan kijken.’ Beej knipoogt.

‘Ja.’ Ik werp hem een blik toe. ‘Ik ook. We hebben Jack Bauer gisteravond in een erg hachelijke positie achtergelaten.’

Jonah geeft een mep op zijn hand als hij die uitsteekt om mijn drankje te pakken. ‘Die arme ziel bevindt zich altijd in hachelijke posities.’

Hij proeft van de cocktail en trekt een walgend gezicht. Te zoet.

Henry port zijn broer met zijn elleboog. ‘Gisteravond?’ vraagt hij zacht – ze denken dat ik hen niet kan horen. ‘Hoeveel avonden deze week?’

‘Allemaal.’ BJ knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘Wat maakt jou dat uit?’

Henry trekt een wenkbrauw op. ‘Ze vat die breuk goed op.’

BJ klemt zijn kaken op elkaar, afwerend. ‘Inderdaad.’

Henry werpt hem een blik toe. ‘Doordat je deze week elke avond bij haar bent?’

BJ voelt zich aangevallen. ‘Ik was er ook elke avond van de week toen het nog niet uit was, dus...’

‘Niet elke avond,’ kom ik tussenbeide. ‘Maar drie van de zeven.’

Ze kijken me allebei aan, een beetje verbaasd, alsof ze waren vergeten dat ze dit gesprek recht voor mijn neus voerden.

‘Vier,’ fluistert BJ zodat alleen ik hem kan horen, en onze gezichten zijn zo dicht bij elkaar dat ik me draaiërig voel en mijn adem blijft stoken op een stukje van mijn gebroken hart.

Vier? Geen wonder dat Brooks Calloway me heeft gedumt.

Ik weet niet waarom dat zo steekt, maar dat doet het wel. Als een mes.

Vanwege die vier avonden?

Hij is de enige man om wie ik ooit verdrietig ben geweest, de enige liefde van wie ik echt heb gehouden.

Voordat ik weet wat ik doe, schuif ik mijn stoel naar achteren. Ik voel me licht in het hoofd – draaiërig en paniekerig – maar ik heb geen paniekaanval, want die heb ik nooit, die zijn voor mensen die geen controle hebben over hun leven en ik heb alles in de hand, echt

alles, vooral mijn hart. Het komt en gaat in golven, het verdriet dat ik hem kwijt ben. Het steekt op de gekste momenten de kop op, op de vreemdste plaatsen.

Bijvoorbeeld drie jaar nadat het gebeurd is, als hij daar bij Annabel's naast me zit, in het Amiri-jack dat ik een uur geleden voor hem heb uitgekozen, met alle knopen los zodat ik niet meer kan nadenken als hij in de buurt is.

Dacht je soms dat ik het over mijn vriendje van een week geleden had?

Ben je mal, zeg. Dat is wel een heel optimistisch beeld van mijn vermogen om het zinkende schip waaraan mijn hart zit vastgeketend los te laten.

'Is dat Magnolia Parks?'

'Waar is haar vriend?'

'Is ze hier met BJ Ballentine?'

'Zijn ze weer bij elkaar?'

'Ze zijn nooit niet bij elkaar.'

'Heeft ze dan geen vriend?'

'Ik vind haar jurk mooi.'

'Ik vind haar jurk stom.'

'Doen ze het weer met elkaar?'

Dat zijn enkele van de dingen die ik hoor als ik zigzaggend naar de wc loop en probeer niet flauw te vallen voordat ik er ben.

Dat van die vier avonden is trouwens niet de reden dat Brooks Calloway en ik uit elkaar zijn. Brooks weet dat niet. Of misschien ook wel, aangezien iedereen meer van me lijkt te weten dan ik denk. Het maakt Brooks niet uit, dat heeft het nooit gedaan. In de meest ruwe vorm en op de meest geheime, onuitgesproken voorwaarden hadden we een voor beide kanten gunstige relatie, Calloway en ik.

Ik was zijn ticket naar het leven waarin hij niet bepaald was geboren, en hij was mijn laatste verdedigingslinie. Een fenomenale afbuiging en een flinterdunne list om te verklaren waarom BJ en ik niet zijn wat BJ en ik eigenlijk wel zijn. Iets om me achter te verschuilen en op te

roepen als beste vrienden zijn met mijn beste vriend de leegte die mijn liefde voor hem in me heeft achtergelaten even niet meer kan opvullen.

Ik staar mezelf aan in de spiegel, stop mijn donkere haar achter mijn oren, trek mijn gouden Mizuki-oorringen met parels recht. Ik houd een papieren handdoekje onder de kraan. Druk het tegen mijn wangen, die donkerder zijn dan normaal omdat Beej en ik een paar dagen in Pentle Bay zijn geweest, en ik blijf maar piekeren omdat hij niet alleen drie van de zeven avonden bij mij was maar ook nog tijd had voor een Miu Miu-model. Waar hebben ze elkaar gezien? Waar was ik toen ze samen waren? Hoe vaak, vraag ik me af. En waar hebben ze het gedaan? In een hotel? Bij hem thuis? Welk thuis? Niet bij zijn ouders, zijn moeder zou hem vermoorden. Zijn thuis bij Jonah? Was ze daar nadat ik er was geweest? Heeft hij het bed verschoond? Het idee van slapen op BJs sekslakens doet mijn ogen vollopen op een manier die ik niet begrijp, maar die op dit moment toch heel bekend is omdat het me steeds overkomt. Dit is wat hij doet. Andere vrouwen.

We doen het trouwens niet met elkaar – ondanks wat je in de kranten leest. Je moet niet alles geloven wat je online leest, maar dit kun je wel geloven: ooit was BJ Ballentine de liefde van mijn leven.

Dat is hij nu niet meer. En dat is alles wat je op dit moment hoeft te weten.

‘Gaat het?’ Paili verschijnt achter me in de spiegel.

‘Hmm?’ Ik draai me met een ruk om. ‘Ja. Prima.’

Er verschijnt een frons op haar gezicht en ze gelooft me niet. ‘Het zou niet erg zijn als het niet ging,’ geeft ze aan.

‘Dat weet ik.’ Ik haal luchtig mijn schouders op. ‘We zijn nog maar net uit elkaar... Ik moet er nog even aan wennen.’

‘Ik doelde op het Miu Miu-model.’

Ik frons. ‘Hoe weet jij van het Miu Miu-model?’

Ze schenkt me een hopeloze, spijtige glimlach. ‘Perry?’

Mijn frons wordt dieper. ‘Hoe weet hij het?’

Paili ziet er hulpeloos uit. ‘Wie ze ook is, ze kan niet in jouw schaduw staan.’

Ik wend mijn blik af en kijk weer naar mijn spiegelbeeld.

‘Uiteraard,’ pruil ik. ‘Mijn ogen zijn praktisch een soort diamanten.’

Paili bedwingt een lach.

‘Het kan me niets meer schelen,’ zeg ik hoofdschuddend.

Ik zie dat ze me niet gelooft. Shit.

Ik haal de perfecte koraalrode lipstick uit mijn leren clutch met een klein doodshoofdje van Alexander McQueen; de perfecte koraalrode lipstick die mijn bruine huid bruiner maakt en mijn lichte ogen uit mijn hoofd laat knallen.

‘Die uitdrukking stamt uit de zeventiende eeuw, wist je dat?’ Hij is trouwens gek op mijn ogen als ik het hem toesta, BJ Ballentine. ‘Toen een leerjongen van een ambachtsman alleen goed was om een kaars voor hem op te houden zodat hij genoeg licht had, en dus in zijn schaduw stond.’

Mijn beste vriendin kijkt me met een veelbetekenende blik aan; haar gezicht wordt zachter en ze kijkt vol medelijden, en ik haat het als mensen medelijden met me hebben, maar zij is een van de mensen van wie ik het het minst haat.

Ze pakt mijn hand, trekt me mee de toiletten uit en we lopen BJ tegen het lijf.

‘Hé.’ Hij schenkt me een brede, rare glimlach.

Ik kijk hem vragend aan. ‘Hoi?’

Hij slaat zijn armen over elkaar en verspert me nonchalant de weg. ‘Wat doe je?’

Ik kijk van hem naar Paili, voel me verward. ‘Ik ga terug naar de tafel?’

Hij perst zijn lippen op elkaar. ‘Nee.’ Hij schudt zijn hoofd alsof ik iets gek zeg. ‘Nah. Laten we de toiletten weer in gaan.’ Hij begint me naar achteren te duwen.

‘Wat doe je...’ begint Paili. ‘O.’ Ze stopt. Ziet iets wat ik niet zie. ‘Ja. De toiletten.’

BJ knikt naar me. ‘Heb... je... de nieuwe... Dyson-handdrogers gezien die ze in deze toiletten hebben?’ BJ fluit.

Paili knikt enthousiast mee. ‘Wow.’

‘Ja.’ Ik knik naar hem, alsof hij gek is. ‘Ik heb ze gezien. Zonet nog.’ Ik werp hem een blik toe. ‘Je hebt thuis dezelfde.’

‘Ja,’ knikt hij. ‘Best gek, vind je niet? Zal ik ze laten weghalen?’

‘Nou, weet je, eigenlijk wel, ja, als je het niet erg vindt, want ze maken best veel lawaai en Jonah heeft zo’n kleine blaas – hij gaat er elke nacht vier keer uit en ik kan het door de muren heen horen. En persoonlijk heb ik liever die niet-papieren, linnenachtige wegwerpdoekjes, maar kunnen we hier aan tafel verder over praten, want nu we het er toch over hebben zijn er ook wat andere dingen in je badkamer die ik zou willen veranderen.’

Precies op dat moment zie ik de man die één week mijn ex is een paar tafels verderop de hand vasthouden van een meisje dat ik nog nooit heb gezien.

‘Wat de fuck?’ zeg ik veel harder dan mijn bedoeling is.

Ik loop al zijn kant op voordat ik me realiseer dat ik zijn kant op loop. Een beetje als een masochistische mot die op een vlam af gaat. Brooks Calloway kijkt naar me op met een verbaasde blik in zijn grote, stomme, onnozele bruine ogen.

‘Wat doe je hier?’ vraag ik met mijn handen op mijn heupen.

‘Ehm.’ Hij kijkt van mij naar het meisje met wie hij is. ‘Eten?’

Ik werp het meisje met wie hij is een vluchtige blik toe. ‘Hallo, het spijt me, ik ben Magnolia.’ En dan kijk ik naar Brooks. ‘En wat de fuck is dit?’ vraag ik met mijn handen op mijn heupen. ‘Ben je hier met een ander?’

Het heeft nog niet eens in de societybladen gestaan dat we uit elkaar zijn en nu datet hij al met andere vrouwen?

‘Inderdaad,’ knikt hij terwijl hij zich lang maakt.

‘Wat de fuck?’ Ik stamp nog net niet met mijn voet. ‘Dat is echt niet netjes.’

Hij kijkt langs me heen naar BJ, die vlak achter me staat. Hij werpt BJ een weloverwogen blik toe en mij een lange. ‘Is dat zo?’ Hij knippert met zijn ogen. ‘Hallo, BJ.’

BJ knikt kortaf, glimlacht geforceerd. Hij was al geen fan. 'Calloway.'
'Eh,' zeg ik terwijl ik mijn hoofd vol ongeloof in mijn nek werp. 'Sorry hoor, maar mensen denken dat we nog bij elkaar zijn. Je bent hier met een ander meisje.'

'Juist. Maar jij bent hier met een andere man.'

'Ik ben hier met meerdere mannen,' verduidelijk ik.

'Nog beter.' Hij knikt, maar ik geloof niet dat hij het meent.

'Ik ben hier met mijn vrienden.'

'Je bent hier met Ballentine,' vertelt hij me met een blik die ervoor zorgt dat ik me afvraag of hij minder blij met onze regeling was dan ik de hele tijd dacht. Hij schraapt zijn keel. 'Maar goed. Dit is Hailey...'

'Hij laat zijn nagels doen, weet je,' waarschuw ik haar. Hailey werpt hem een onzekere blik toe.

'Een mannen-manicure,' verduidelijkt Calloway.

'Dat is hetzelfde,' begin ik.

'Niet waar!' onderbreekt hij me. 'Dat is niet hetzelfde!'

Ik schud mijn hoofd. 'Je laat ze polijsten, in een vorm...'

'En daarna een blanke lak,' zegt Brooks met een nonchalant schouderophalen.

'Waarvoor heb je lak nodig?' Ik kijk hem met toegeknepen ogen aan.

'Broze nagels.'

'Oeh,' kir ik gemaakt. 'Sexy.'

Hij rolt met zijn ogen. 'Hailey en ik gaan al drie of vier maanden met elkaar.'

Ik staar hem een paar tellen aan. 'Wij hebben maar vijf maanden gedatet.'

Calloway knikt vrolijk.

'Kom op, man,' zegt BJ met een kwade blik.

En dan springt Calloway op, bijna alsof hij hierop heeft gewacht. 'En wat ben jij dan vanavond, haar waakhond of haar vriendje?'

BJ gaat half voor me staan en glimlacht geforceerd. 'Ik ben verdomme wat ze wil dat ik ben.'

'O,' zegt Brooks rustig knikkend. 'Dus je bent haar schoothondje.'

BJ trekt zijn hoofd verbaasd naar achteren. ‘Wil je soms naar buiten gaan?’

Beej stapt op hem af, en Brooks wordt getroffen door een golf van zenuwen. Je wilt over het algemeen geen ruzie met BJ krijgen, en al helemaal niet als het om mij draait. Hij kan niet meer helder denken als het om mij draait, zegt Jonah. Ik leg mijn hand op BJ’s borst en probeer hem zachtjes weg te duwen, maar hij schreeuwt over mijn hoofd heen. ‘Probeer het eens,’ roept BJ. ‘Stuk stront.’

‘Whoa.’ Ik schud mijn hoofd naar ze allebei, kijk de ruimte rond, zie de telefoons tevoorschijn komen.

En eerlijk gezegd weet ik niet wat Calloway hiermee van plan is – hij probeert hem op te hitsen of zo.

‘Zeg dat eens in mijn gezicht!’ roept hij naar Beej, en iets in zijn vechthouding doet me denken aan de bange leeuw in *De Tovenaar van Oz*.

Hij is een beetje een patser, die ouwe Brooks, en hoewel hij niet echt zijn vuisten in de lucht steekt en zegt ‘kom maar op’, zou hij dat net zo goed wel kunnen doen. Intussen kan Baxter-James Ballentine alles van een rugbyspeler tot een Avenger zijn – waarom Brooks hem zo uitdaagt is me een raadsel en ik vind het hoe dan ook geen fijn idee. Ik vrees dat BJ vanwege mij iemand een klap gaat verkopen. Alweer. Ik vrees de krantenkoppen van morgenochtend. Alweer. Ik vrees wat ze gaan zeggen, over ons, over mij. Ze zijn soms niet heel aardig over me.

‘Ik heb het al in je gezicht gezegd, lul,’ schreeuwt BJ, en er flitsen telefooncamera’s en de bediening schuifelt zenuwachtig dichterbij.

‘Grappig dat je daarover begint. Weet je wie gek was op die van mij?’ begint Calloway met een zelfvoldane blik, en mijn mond zakt open.

Mijn ogen versmallen zich tot spleetjes als ik met mijn vinger naar hem wijs. ‘Waag het niet...’

BJ krijgt een blik in zijn ogen – en het is een slechte blik. Ik weet dat het een slechte blik is, want ineens staan de andere jongens om ons heen.

Ik zie de koppen al voor me: ‘Ballentine geboeid afgevoerd uit

Annabel's, 'De jongens kleden zich uit voor Parks!', 'Magnolia Parks gek op leuters' (dat zal *The Sun* zijn). Brooks verschijnt nooit in de kranten zonder mij, misschien doet hij dit daarom? Hij hecht waarde aan dingen als de kranten. Beej kijkt Brooks met een indringende blik aan, daagt hem uit om zijn zin af te maken.

Het hangt tussen hen in. En ik voel heel even de hoop opkomen dat Calloway zo verstandig is om het terug te nemen.

'Toch wel.' Brooks wijst naar me.

'Daar is helemaal niets van waar!' verkondig ik luidkeels aan iedereen in de ruimte, want het lijkt me het belangrijkste om daar opheldering over te geven. 'Niet waar! Dat is... het... nou ja, het spijt me dat ik het zeg, maar ik werd er eerlijk gezegd niet warm of koud van.' Ik schenk het nieuwe meisje een verontschuldigende blik.

'Ik heb hem gezien,' laat ze me weten.

'Natuurlijk heb je hem gezien.' Ik knik haar toe. 'Mijn deelneming.'

'Zeg,' Brooks fronst zijn voorhoofd.

Ik negeer hem en draai me om naar BJ. Zijn kaken staan strak, zijn handen zijn tot vuisten gebald, klaar om wanneer dan ook mijn eer te verdedigen.

'Laten we gaan,' zeg ik tegen hem, maar hij blijft staan.

Beej staart langs me heen naar Calloway en ik pak zijn gezicht in mijn handen, draai het naar me toe, negeer het geflits van camera's om ons heen, en heel even kan het me niets schelen of de *Daily Mail* een stuk over ons schrijft, want het is toch allemaal nonsens. Dat is het allemaal. Alles om me heen dooft uit. Het enige wat ik nog zie is hij.

Ik zoek zijn blik.

Ik vind hem en hij wordt meteen milder.

'Breng me naar huis, Beej,' zeg ik met een blik waar hij niet omheen kan. 'Jack moet een bom ontmantelen.'

Hij pakt mijn hand in de zijne en drukt er een kus op. 'Fuck David Palmer. Bauer is de baas.'